

[Marianne Jelved]

lav inflation, den faste kronekurs er fastholdt, realvæksten i de offentlige udgifter er stort set bragt til ophør, der er en bedre balance mellem den offentlige og den private sektor, og der er blevet ligevægt på de offentlige finanser.

Dette er sket, samtidig med at det har været muligt at gennemføre reformer, løse store miljøopgaver, skabe basis for omstillinger og sætte store udviklingsprogrammer i gang – alt sammen under vanskelige parlamentariske betingelser.

Det er resultater, som vi i Det Radikale Venstre gerne vil kvittere for over for statsministeren og selvfølgelig de partier, der har medvirket. Det er resultater, som ofte glemmes i vurderingen af den dagsaktuelle politiske situation. Det er resultater, som Det Radikale Venstre har medvirket til. Det har undertiden givet politiske knubs, men disse resultater skal ikke med Det Radikale Venstres medvirken sættes over styr. De er nået under vanskelige vilkår, det har kostet hårdt arbejde, og der er brug for mere arbejde.

Alle har været klar over, at de tunge hovedproblemer: arbejdsløsheden, underskuddet på betalingsbalancen, ikke kunne løses fra den ene dag til den anden, og at der ikke var nogen nemme og populære løsninger. Opskriften er de lange, seje træk, vedholdenheden og bredde bag beslutningerne. Og ingredienserne er: forbedring af konkurrenceevnen, forøgelsen af en stabil og langsigtet opsparring, stram udgiftspolitik, målrettet effektiv efter- og voksenuddannelse, satsning på uddannelsesområdet som helhed og en dagpengereform, der øger det fælles ansvar for beskæftigelsen, og desuden nedsettelse af erhvervs- og indkomstbeskatningen bl.a. for at øge dynamikken i samfundet.

Vi har to store problemer i dansk økonomi: underskuddet på betalingsbalancen gennem årtier og den alt for høje arbejdsløshed. Det sidste er et uacceptabelt menneskeligt problem, men vi vil også om få år opleve, at arbejdsløsheden har invalideret en del af den erhvervsaktive befolkning, som der vil være hårdt brug for, når de små årgange kommer på arbejdsmarkedet. Derfor skal vi have gang i beskæftigelsen og vækst i dansk økonomi. Dette kan gøres, men der er tale om en langsigtet og sammenhængende politik, og først når der er balance i forhold til udlandet, kan det private forbrug sættes i vejret.

Dette ved befolkningen udmærket, og jeg tror også, den er klar til at medvirke. Nu er det de politiske beslutninger, der mangler – det er resultaterne af forhandlingerne mellem skatereformpartierne, befolkningen venter på – og statsministeren har inviteret.

Der er en ganske bred erkendelse i befolkningen af, at der er mange områder, der bør ændres. Der er systemer, der skal have et nyt udgangspunkt. Vi skal væk fra systemer, der passiviserer, vi skal hen til systemer, der aktiviserer. Vi skal indrette vores samfund, så vi alle steder tager udgangspunkt i det, den enkelte kan. Og vi skal skabe rammer, der giver den enkelte muligheder for at handle, for at forbedre sin egen situation og for at være med til at løse de opgaver, fællesskabet ønsker løst. Vi skal bygge på de ressourcer, vi har hver især. Lagt sammen og brugt i fællesskab indeholder det danske folk store ressourcer, der skal bruges i den rigtige retning.

Som eksempler vil jeg gerne nævne miljøområdet og socialområdet. Det er to områder, der normalt betragtes som værende væsensforskellige. Men politikken på disse to områder viser nogle fælles grundlæggende ideer – ideer, som Det Radikale Venstre vil kæmpe for på alle områder, kulturpolitisk, uddannelsespolitisk – ja, på alle.

Miljøpolitikens grundideer er, at miljøhensyn skal indbygges i alle beslutninger. Det er faktisk en kolossal opgave, og den fordrer en høj grad af viden og bevidsthed om sammenhænge. Det fordrer en bevidsthed hos den enkelte om et medansvar, lokalt og globalt, og en viden om handlemuligheder. Det stiller krav om i lovgivningen at indbygge incitamenter, der fører til adfærdændringer, så vi kan nå det fælles mål, nemlig økologisk balance og en bæredygtig udvikling.

Endelig er det nødvendigt med knivskarp prioritering, fordi vi vil have mest muligt ud af ressourcerne og vi vil i den rigtige retning.

Når vi taler om miljø, er der normalt bred politisk opbakning bag disse grundideer og de ændringer og omstillinger, der er konsekvensen.

Det er straks vanskeligere, når vi taler om ændringer i socialpolitikken.

Vi bruger mange ressourcer på dette område. Spørgsmålet er, om vi altid bruger ressourcerne godt nok, især når vi skal se på de menneskelige konsekvenser.